

Sygn. akt I C 624/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Belchatowie, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Przemysław Maciejewski

Protokolant: Gabriela Cichocka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 września 2018 r. w B.

sprawy z powództwa D. S.

przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda D. S. kwotę 1.000,- zł (jeden tysiąc złotych),

z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 października 2016 roku do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu pozwanemu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 624/17

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 14-09-2017 r. powód D. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) w W.:

1. kwoty 9.500,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10.10.2016 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez powoda krzywdę będącą następstwem uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia powstałych w wyniku zdarzenia, do którego doszło dnia 10.09.2016 roku,

2. kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych

wskazując, że powód doznał szkody w wypadku komunikacyjnym, którego sprawca kierował pojazdem objętym ubezpieczeniem OC na podstawie umowy zawartej z pozwanym Towarzystwem (...) w W..

Pozwany nie uznał żądania pozwu wnosząc o jego oddalenie i zwrot kosztów procesu (k. 17) podnosząc, że w wyniku wypadku powód doznał tylko lekkich urazów

i w okolicznościach sprawy wypłacone już przez pozwanego zadośćuczynienie w kwocie 3000 zł jest wystarczające.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 10.09.2016 powód uczestniczył w wypadku komunikacyjnym, którego sprawca kierował pojazdem objętym ubezpieczeniem OC na podstawie umowy zawartej z pozwanym Towarzystwem (...) w W..

Powód zgłosił pozwanemu szkodę i wniósł o jej likwidację poprzez zapłatę odpowiedniej kwoty tytułem zadośćuczynienia za doznaną w wyniku zdarzenia z dnia 10.09.2016 roku szkodę. Pozwany decyzją z dnia 21.06.2017 roku przyznał na rzecz powoda kwotę zadośćuczynienia w wysokości 3.000 zł.

(niesporne)

W wyniku wypadku, któremu uległ powód w dniu 10.09.2016 r. doznał on powierzchownego urazu głowy z chwilową utratą przytomności.

Obrażenia doznane w tym wypadku przez powoda nie skutkują powstaniem długotrwałego ani trwałego uszczerbku na zdrowiu. Wprawdzie po wypadku powód odczuwał bóle głowy i bóle odcinka szyjnego kręgosłupa jednak nasilenie tych dolegliwości nie powodowało naruszenia sprawności organizmu poszkodowanego w stopniu uzasadniającym orzeczenie uszczerbku na zdrowiu.

Przebyty uraz spowodował powstanie przejściowego drętwienia prawej strony głowy (do 2 tygodni) i utrzymujących się kilka miesięcy bólów głowy o odcinka szyjnego kręgosłupa, po urazie powód miał nawracające bóle głowy i kręgosłupa szyjnego o umiarkowanym nasileniu.

Poszkodowany po wypadku w dniu 10.09.2016 nie wymagał i nadal nie wymaga pomocy osób trzecich w czynnościach dnia codziennego.

Powód wymagał doraźnego stosowania leków przeciwbólowych i krótkotrwałej rehabilitacji odcinka szyjnego kręgosłupa.

Przebyty wypadek poza niewielkimi dolegliwościami bólowymi ze strony odcinka szyjnego kręgosłupa nie powodował ograniczenia jego sprawności ruchowej.

(dowód: opinia biegłego neurologa k. 86, opinia uzupełniająca k. 99)

Powód zarabia ok. 2800 zł netto. Ma na utrzymaniu żonę i 3-miesięczne dziecko. Żona powoda studiuje i nie pracuje.

(dowód: zeznania powoda k. 114).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

Okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia Sąd ustalił na podstawie zeznań powoda i opinii biegłego, natomiast fakt wypadku, w którym ucierpiał powód, sprawstwo i wina osoby kierującej pojazdem ubezpieczonym w zakresie OC u pozwanego były niesporne. Niesporna była także odpowiedzialność pozwanego co do zasady oraz wysokość wypłaconego już świadczenia.

Podstawą żądania powoda jest przepis art. 455 § 1 kc.

Zgodnie z art. 444 § 1 kc, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Art. 445 § 1 stanowi, że w wypadkach przewidzianych w art. 444 sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Uszkodzenie ciała w rozumieniu art. 444 § 1 kc polega na naruszeniu integralności fizycznej człowieka (np. rany, złamania). Naruszenie to może dotyczyć nie tylko samej powłoki cielesnej, ale również tkanek oraz narządów wewnętrznych (uszkodzenie organów wewnętrznych). Rozstrój zdrowia natomiast wyraża się w zakłóceniu funkcjonowania poszczególnych organów bez ich widocznego uszkodzenia (np. zatrucie, nerwica, choroba psychiczna). Możliwe jest jednoczesne zaistnienie uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia.

Przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględniać przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego. Sąd powinien wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności konkretnej sprawy mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a zwłaszcza stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, prognozę na przyszłość, wiek poszkodowanego.

Zadośćuczynienie określone w art. 445 § 1 kc ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego wysokość ta nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa,

a więc winna być utrzymana w rozsądnych granicach (p. wyrok SN z dnia 22 marca 1978 r., IV CR 79/78). Winna to być zatem kwota „odpowiednia”. Dla oceny, czy określona suma jest „odpowiednim” w rozumieniu art. 445 § 1 kc zadośćuczynieniem za doznaną krzywdę, decydujące znaczenie ma charakter i rozmiar krzywdy doznanej przez poszkodowanego. Nie bez znaczenia jest tak ze szeroko rozumiana sytuacja życiowa, w jakiej znajduje się poszkodowany. Na ocenę tę nie ma natomiast wpływu sytuacja – w szczególności majątkowa – sprawcy szkody (p. wyrok SN z dnia 7 października 1998 r., I CKN 419/98).

Powód nie doznał uszczerbku na zdrowiu w rozumieniu Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U.2013.954 j.t.). Nie należy jednak zapominać, iż procentowy rozmiar uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia jest tylko jednym (posiłkowym) z kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia i nie determinuje tej kwoty bez uwzględnienia wszystkich innych okoliczności sprawy. Sąd obowiązany jest uwzględnić także rodzaj, natężenie i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych powoda.

Powód w wyniku wypadku doznał urazów fizycznych oraz stresu spowodowanego samym wypadkiem i koniecznością poddania się leczeniu, odczuwał dolegliwości bólowe przez okres do kilku miesięcy.

Cierpienie powoda z powodu urazów było umiarkowane. Wypadek nie spowodował trwałych skutków dla zdrowia. Bezsprzecznie jednak powód doznał bólu oraz stresu związanego z udziałem w wypadku.

Przebyty uraz spowodował powstanie przejściowego drętwienia prawej strony głowy (do 2 tygodni) i utrzymujących się kilka miesięcy bólów głowy o odcinka szyjnego kręgosłupa, po urazie powód miał nawracające bóle głowy i kręgosłupa szyjnego o umiarkowanym nasileniu.

Poszkodowany po wypadku w dniu 10.09.2016 nie wymagał i nadal nie wymaga pomocy osób trzecich w czynnościach dnia codziennego.

Powód wymagał doraźnego stosowania leków przeciwbólowych i krótkotrwałej rehabilitacji odcinka szyjnego kręgosłupa.

Przebyty wypadek poza niewielkimi dolegliwościami bólowymi ze strony odcinka szyjnego kręgosłupa nie powodował ograniczenia jego sprawności ruchowej.

Biorąc pod uwagę wszystkie przytoczone okoliczności oraz aktualne stosunki majątkowe społeczeństwa Sąd uznał, iż odpowiednim pieniężnym zadośćuczynieniem powinna być kwota łącznie 4 000 zł. Powód otrzymał już od pozwanego kwotę 3000 zł tytułem zadośćuczynienia, zatem do zasądzenia pozostało 1000 zł. W pozostałym zakresie powództwo o zadośćuczynienie zostało oddalone jako zbyt wygórowane.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc.

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach procesu był art. 102 kpc, w myśl którego wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Wskazane

uregulowanie jest odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu i ustanawia możliwość rozstrzygnięcia przez Sąd w oparciu o zasadę słuszności.

Wskazany przepis nie precyzuje pojęcia szczególnie uzasadnionego wypadku, pozostawiając Sądowi ocenę, czy taki wypadek rzeczywiście zachodzi i czy jest on szczególnie uzasadniony.

Sposób skorzystania z art. 102 k.p.c. jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu i do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia odstępstwo, a jeśli tak, to w jakim zakresie, od generalnej zasady obciążania kosztami procesu strony przegrywającej spór (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2010 r. w sprawie II PK 192/09, opubl. LEX nr 584735, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2006 r. w sprawie III CK 221/05, opubl. LEX nr 43915).

Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy mamy do czynienia z takim szczególnym przypadkiem z uwagi na to, że powód jest jedynym żywicielem rodziny, określenie należnej mu sumy zadośćuczynienia zależało od oceny sądu; ponadto Sąd miał na uwadze poniesienie już przez powoda w toku procesu wydatków na opinię biegłego oraz bardzo dużą dysproporcję w sytuacji materialnej pomiędzy powodem a pozwanym i utrzymywanie przez niego stałego zespołu obsługi prawnej oraz to, że uczestnictwo w procesach o odszkodowania należy do zakresu działalności gospodarczej pozwanego.